Կեանքն յանձնելով նենգ գայլին քան թէ մարդուն՝
Դիմեց դէպի ճերմակ լեռներն հայրենի)
Այս բնակարանն այս սեւ խորհուրդն է հագած,
Եւ մեռելի մ’անփակ աչքին հանգունակ
Ան՝ արեւուն եւ կեանքին
Եղած է միշտ բաց, նաեւ միշտ ալ զրկուած:
Ըմբոստ բաղեղն եւ ուռենին հեզանազ
Կը ծածկեն մուտքն անոր զիրար գըրկելով:
Գաւիթին մէջ կայ բողբոջումն լըռիկ
Բաղըրջուկին եւ թաւշանման մամուռին,
Որոնց մէջ մերթ կ’երեւի
Կըտցահարումն աներկիւղ
Վառեակներուն դըրացի, մե՛րթ ալ յանկարծ
Փախուստն անոնց կարկաչելով դէպի դուրս:
Ի՞նչ կ’ապրի հոն, ի՞նչ գաղտնիք
Կը մեծնայ այդ բնակարանին մէջ խոժոռ.
Արդեօ՞ք անթաղ դիակներու ոգիներ
Հոն կը ժողվին լալու կամ դափ զարնելու,
Թէ վըհուկներ ճերմակ եւ թաւ յօնքերով
Օձ կը կըրթեն կամ կը հիւսեն պատանքներ:
Իրիկուն մ’էր - լաւ կը յիշեմ - սիրտ ըրի
Այդ շեմէն ներս մըտնելու:
Գիւղացիները ետեւէս, գըլխաբաց,
Աղօթեցին յուսակտուր, ա՛յնքան Աստուած,
Անոնց հոգւոյն մէջ եւ հոգւոյն ի խընդիր,
Սատանային սեւ պատկերն իր պատկերէն
Մեծ եւ որոշ էր գըծած:
Մըթընշաղ մ’այն գաւիթին մէջ կը տիրէր,
Եւ պատերէն՝ ուր կը շըրջէր ցողկը մերթ՝
Բորբոսանքի եւ շիրմի հոտ մը կ’ելլար.
Կը լըսուէին գերաններուն ծերպերէն